

Kiss Tibor¹: Végrehajtás vagyონrészre – anomáliák a bírói gyakorlatban

Debreceni Jogi Műhely, 2013. évi (X. évfolyam) 3. szám (2013. július) 37-46.

Vollstreckung am Vermögensanteil – Anomalien in der Judikatur – Zusammenfassung

Im ungarischen Recht enthält das Gesetz Nr. LIII von 1994 über die Zwangsvollstreckung verschiedene spezielle Regelungen über die Zwangsvollstreckung bzw. die Beschlagnahme und Verwertung der Geschäftsanteile und Aktien. Neben den Regelungen über die Wertpapiere (Aktien) und Geschäftsanteile es gibt detaillierte Bestimmungen über die Vermögensanteile. Der Begriff von „Vermögensanteil“ wurde aber gesetzlich gar nicht definiert, so es ist nicht klar, was der Gesetzgeber darunter versteht und was ist der Zusammenhang zwischen den Begriffe von Geschäftsanteil, Wertpapiere (Aktien) und Vermögensanteil. Es ist auch problematisch, dass der Begriff von „Vermögensanteil“ kein gesellschaftrechtlicher Begriff ist, so daraus entstehen die grössten Schwierigkeiten in der Judikatur. Das Gesetz erwähnt das Wort „Vermögensanteil“ nur zweimal, in verschiedenen Orten der Rechtsnorm. Gemäss Paragraph 101, Absart (1) (1) verständigt von der Pfändung des dem Schuldner vom Vermögen der Wirtschaftsorganisation zustehenden Vermögens- bzw. Geschäftsanteils (im Weiteren: Geschäftsanteil) der Gerichtsvollzieher die Wirtschaftsorganisation und den Gerichtshof als Handelsregistergericht (im Weiteren: Handelsregistergericht) unter Zusendung einer Kopie des Pfändungsprotokolls. Betreffend die Vollstreckung des Geschäftsanteile lautet die Rechtsnorm wie folgt: Besitzt der Schuldner eine Beteiligung an einer Wirtschaftsgesellschaft ohne Rechtspersönlichkeit, informiert der Gerichtsvollzieher den Vollstreckungsgläubiger davon, dass er an Stelle des schuldnerischen Gesellschafters das ordentliche Kündigungsrecht ausüben kann. Nachdem der Vollstreckungsgläubiger dem Gerichtsvollzieher seine Kündigungserklärung übergeben hat, schickt der Gerichtsvollzieher diese an die Wirtschaftsgesellschaft und pfändet gleichzeitig die infolge der Auflösung des Gesellschafterverhältnisses bestehende Forderung des Schuldners gegen die Gesellschaft (§§ 110 bis 113). (Paragraph 132/A, Absatz (1). Gemäss der Regelungen kann festgestellt werden, dass einmal das Vermögen der Wirtschaftsgesellschaften, ein andermal das Vermögen der Wirtschaftsgesellschaften ohne Rechtspersönlichkeit den Gegenstand der Regelung bildet.

Die Schwierigkeiten der Judikatur entstehen im Zusammenhang mit dem Auslegung des Gesetzes betreffend den „Vermögensanteil“ der Aktiengesellschaften und GmbH, da in diesen Gesellschaften die Aktien und die Geschäftsanteile die Gesellschaftsbeteiligung verkörpern. Im Rechtspraxis nimmt der Vollzieher nicht die Aktien oder die Geschäftsanteile in Beschlag, sondern den Vermögensanteile. So kann die Vollstreckung ohne Aktien durchgeführt werden. Die Vollzieher und die Gerichte verstehen auch die Aktien und Geschäftsanteile unter Vermögensanteile. Diese Interpretation folgt aber aus der Regelungen des Gesetzes nicht. Der Artikel analysiert, warum die Judikatur contra legem Rechtspraxis bildet und stellt verschiedene Vorschläge an den Gesetzgeber.

I. Bevezetés

Egy végrehajtási eljárás részletszabályait alapvetően az befolyásolja, hogy mely tárgyakra nézve vezet végrehajtást a végrehajtó, illetve milyen jellegű végrehajtási cselekményt kell foganatosítania. Az ingó és ingatlan végrehajtás speciális szabályok szerinti gyakorlata mára már teljes mértékben kiforrott, a meghatározott cselekmények végrehajtása sem vet fel komolyabb gyakorlati problémákat. A piaczgazdasági viszonyok közepette ugyanakkor egyre gyakrabban találkozhatnak mind a végrehajtók, mind a cégvezetők olyan esettel, amikor egy adott korlátolt felelősségű társaság üzletrésze, illetve egy részvénytársaság részvénye képezi a végrehajtási eljárás tárgyát, üzletrészt, illetve részvényt kell lefoglalni, majd azt a végrehajtási eljárás során értékesíteni, árverezni.

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: „*Vht.*”) tartalmaz speciális rendelkezéseket az üzletrészek, illetve a részvények lefoglalására, illetve értékesítésére. A *Vht.* terminológiáját figyelembe véve speciális rendelkezések vonatkoznak az üzletrész és külön rendelkezések az értékpapírok végrehajtására nézve. A törvény a részvényeket az értékpapír fogalmi körébe, az értékpapírokra irányadó szabályok szerint végrehajtás alá vonja, a részvényt nem nevesítve, nem kiemelve az értékpapírok köréből.

II. Fogalmi diszkrepancia

A *Vht.* következetes szóhasználata szinte a teljes törvényen végigvonul, mind az értékpapír, mind az üzletrészre vonatkozó rendelkezések egyértelműen orientálják a jog alkalmazókat. Az

említett két fogalom mellett azonban a törvény bevezet egy újabb fogalmat is, a „vagyonrész” kifejezést használva.

A „vagyonrész” kifejezést oly módon nevesíti a jogalkotó, hogy azt nem definiálja, nem határozza meg egzakt módon, hogy (i) mit ért ezen fogalom alatt, illetve azt sem, hogy (ii) ezen fogalom hogyan viszonyul az üzletrész, illetve az értékpapír fogalmához. A jogalkalmazásbeli problémát tovább nehezíti, hogy a „vagyonrész” nem társasági jogi, illetve nem cégjogi fogalom, így ennek alkalmazása a Vht.-ben a jogalkalmazási bizonytalanságon túlmenően komoly értelmezési problémákat eredményező fogalmi zavart is okoz.

III. A „vagyonrész” a Vht.-ban

Végrehajtási törvényünk két helyen említi a „vagyonrész” fogalmát, egyrészt az egyes dolgok lefoglalásának eltérő szabályai, másrészt az üzletrészre történő végrehajtás szabályai körében.

Az előbbi szabály szerint a gazdálkodó szervezet vagyonából az adós megillető vagyonrész, illetőleg üzletrész (a továbbiakban: üzletrész) lefoglalásáról a végrehajtó a foglalási jegyzőkönyv másolatának megküldésével értesíti a gazdálkodó szervezetet és a törvényszéket, mint cégbíróságot.²

Az üzletrész végrehajtására vonatkozó szabályok körében pedig arról rendelkezik a Vht., hogy ha az adósnak a jogi személyiségi nélküli gazdasági társaságban vagyonrésze van, a végrehajtó tájékoztatja a végrehajtást kérőt arról, hogy az adós tag helyett a rendes felmondás jogát gyakorolhatja.³

Az első esetben gazdálkodó szervezet vagyonának egy része, míg a másik esetben a jogi személyiség nélküli gazdasági társaság (mint gazdálkodó szervezet) egy része képezi a szabályozás tárgyát. Önmagában tehát már az is problémás, hogy a jogalkotó a „vagyonrész” fogalmát eltérő értelemben használja, ugyanakkor ez a jogalkalmazás szempontjából csak a kisebb problémát jelenti.

A komolyabb, s a joggyakorlatot kihívások elé állító problémát nem a jogi személyiség nélküli gazdasági társaságban fennálló vagyonrész jelenti, hiszen az egyértelmű, hogy ez alatt egy betéti társaságban, illetőleg közkereseti társaságban fennálló társasági részesedést kell

érteni. Az értelmezési problémát a gazdálkodó szervezet vagyonából az adóst megillető vagyonrész kérdésköre veti föl, ugyanis egy részvénytársaság, illetve egy korlátolt felelősségű társaság esetében önmagában a vagyonrész, mint fogalom kevésbé értelmezhető, hiszen ezen társaságokban fennálló társasági részesedést a részvény, illetve az üzletrész testesíti meg. A Vht. szóhasználata azonban a „*gazdálkodó szervezet vagyonából az adóst megillető vagyonrész*” említi, majd külön kiemeli az üzletrészt, mely megfogalmazásból arra következtethetünk, hogy a kft.-n kívül valamennyi más gazdálkodó szervezet, így a részvénytársaság vonatkozásában is alkalmazni kell a hivatkozott szabályt, azaz a részvénytársaságban fennálló részesedést megtestesítő részvényekre is.

A részvények (legyenek azok nyomdai úton előállítottak, vagy dematerializáltak) lefoglalására vonatkozóan a Vht. speciális rendelkezéseket tartalmaz. A törvényi rendelkezések szerint a nyomdai úton előállított értékpapír lefoglalásakor a végrehajtó a lefoglalt értéket magához veszi és 24 órán belül bírósági letétbe helyezi.⁴ A dematerializált értékpapír lefoglalása esetén a végrehajtó a foglalásról értesíti az adós értékpapír számláját vezető befektetési szolgáltatót, aki a lefoglalt értékpapírt az értékpapírokra vonatkozó törvényi rendelkezések szerint a végrehajtó további intézkedéséig zárolt alszámlára helyezi.⁵

A jogalkotói szándék szerint tehát mind a nyomdai úton előállított, mind a dematerializált értékpapír vonatkozásában szükséges egy olyan végrehajtói cselekmény, amely egyfajta „fizikai intézkedést” jelent az adott részvények vonatkozásában. A Vht. vagyonrészt érintő lefoglalásra vonatkozó szabálya szerint ugyanakkor a végrehajtás tárgyával kapcsolatos „fizikai” értelemben vett végrehajtási cselekményre nem kerül sor, a végrehajtó a saját székhelyén felvett jegyzőkönyv felvételével foganatosíthatja a foglalást, anélkül, hogy bármilyen egyéb intézkedésre sor kerülne.

IV. A végrehajtói gyakorlat

A fentebb ismertetett rendelkezések alapján egyre gyakrabban találkozhatunk azzal a végrehajtói gyakorlattal, mely szerint a részvények (különösen a nyomdai úton előállított részvények) vonatkozásában a lefoglalás nem a tényleges birtokba vétellel történik, hanem egy foglalási jegyzőkönyv felvételével és annak a gazdálkodó szervezet, illetőleg a törvényszék, mint cégbíróság részére történő megküldésével. Ezt a fajta jogértelmezést a bíróságok is követik, hangsúlyozva, hogy a vagyonrész lefoglalásának hatálya kiterjed

minden vagyonelemre, ezért annak nem feltétele az annak részét képező nyomdai úton előállított részvények birtokba vétele.⁶ A bíróság álláspontja szerint amikor a végrehajtó lefoglalja a vagyonrészt, akkor az adós vagyonát képező minden egyéb vagyonelemet, zártkörűen működő részvénytársaság esetén a részvényeket is végrehajtás alá vonja, a lefoglalás hatálya a részvényekre is kiterjed.⁷ A bíróság ezen – álláspontunk szerint téves – értelmezését arra alapítja, hogy a végrehajtási eljárást lehetetlenítené el, ha a zártkörűen működő részvénytársaságok ellen vezetett végrehajtásban az adós társasági részesedését kizárólag a nyomdai úton előállított részvények birtokbavétele útján lehetne lefoglalni. Erre figyelemmel a bíróság arra az álláspontra helyezkedik, hogy a foglalás hatálya a jegyzőkönyvi rögzítéssel a társaság adós tulajdonában álló minden vagyon elemére beáll, ezért nincs jelentősége annak, hogy az adós nem adta át a részvényeket és azok nem kerültek a végrehajtó birtokába.⁸ Arra is rámutat a bírói gyakorlat, hogy a Vht. 99. §-a (1) bekezdésének és 101. §-a (1) bekezdésének rendelkezései két külön, eltérő esetet szabályoznak, s míg az előbbi csak az okirati formában megjelenő értékpapírokra vonatkozik, az utóbbi szabály valamennyi gazdálkodó szervezet vonatkozásában lehetővé teszi vagyonrész lefoglalását a vagyonjogot megtestesítő okirat tényleges birtokba vétele nélkül. Ennek folytán a végrehajtónak lehetősége van arra, hogy az adós vagyonrészét – a cégnyilvántartás adatait felhasználva – pusztán azzal lefoglalja, hogy ennek tényét jegyzőkönyvben rögzíti. A bíróság erre az álláspontra azért helyezkedik okirati formát öltő részvény esetében is, mert e körben a Vht-nek korlátozó rendelkezése nincs.⁹

A bíróság szándéka tehát, hogy elejét vegye a „trükközésnek”, a végrehajtási eljárás adós általi kijátszásának. Ezt a célt alapvetően üdvözölni kell, ugyanakkor ennek megfelelő – törvényi – alapját kell megteremteni, a contra legem jogértelmezés azonban nem megengedett. A hivatkozott bírósági értelmezés ugyanis arra vezet, hogy a nyomdai úton előállított részvények birtokbavétellel történő lefoglalását előíró szabály alkalmazására nincs szükség. Ilyen szándéka pedig nyilvánvalóan a jogalkotónak nem lehetett, hiszen különben nem rögzítette volna meg ezen speciális szabályt önálló törvényi rendelkezésként. A Vht. miniszteri indokolása is rámutat arra, hogy bizonyos dolgok vonatkozásában, melyek jellegüknél fogva eltérnek a szokásos érelemben vett ingóságoktól, indokolt a lefoglalásuknál az általánostól eltérő szabályok érvényesítését.¹⁰ Ez különösen igaz a nyomdai úton előállított részvények lefoglalására.

A bírói gyakorlat ugyanakkor nem határozza meg sem a vagyonrész fogalmát, sem a vagyonrész és a részvény egymáshoz való viszonyának dogmatikai értelmezését. A gyakorlat tehát úgy tekint a részvényre, mint a részvénytársaság vagyonrészére, s ily módon a kettő közé egyenlőségjelet téve alkalmazza a részvények lefoglalására vonatkozóan a vagyonrész lefoglalására vonatkozó szabályokat annak ellenére, hogy e körben a Vht. speciális, szigorúbb rendelkezéseket tartalmaz. A vagyonrész és a részvénytársaságbeli részesedést megtestesítő részvény fogalmának összemosása nincs tekintettel a két kategória közötti alapvető különbségre, s ennek következtében a fogalmi bizonytalanságokból eredően komoly jogalkalmazói problémák merülnek fel.

A problémát fokozza, hogy a foglalásnál szakértő becsüst kell alkalmazni, ha azt valamelyik fél kívánja.¹¹ Mindennek a nyilvános forgalomban nem szereplő (OTC, tőzsdén kívüli) részvények vonatkozásában van jelentősége. A végrehajtó nem tőkepiaci szakértő, így foglalást anélkül nem végezhet ilyen részvényekre nézve, hogy szakértő becsüst ne venne igénybe. Amennyiben a fél szakértő becsüs alkalmazását kifejezetten kéri, ettől a végrehajtó nem tekinthet el. Ezt egyértelműen alátámasztja a kommentár-irodalom is: *„a foglalást követően, a jegyzőkönyv kézbesítésétől számított 8 napon belül bármelyik fél kérheti a becsérték módosítását a végrehajtótól, aki ilyen esetben szakértő becsüst köteles igénybe venni”*.¹²

A bírói gyakorlat – elismerve, hogy a végrehajtónak meg kell próbálnia szakértelemmel rendelkező személy igénybevételével egy adott gazdasági társaság (és annak vagyonrésze) értékét a lehető legpontosabban meghatározni, s enélkül a vagyonrész árverezésére nem kerülhet sor – arra az álláspontra helyezkedik, hogy a Vht. nem tartalmaz egyértelmű rendelkezést arra nézve, hogy gazdálkodó szervezet vagyonrészének lefoglalása esetén a végrehajtónak a becsérték megállapítása körében miként kell eljárnia, ugyanis egy jogi személyben megtestesülő tulajdonrész nem tekinthető ingóságnak, márpedig a jogszabály csak ingóság esetén írja elő szakértő becsüs alkalmazását.¹³

A fentiekben követett végrehajtói és bírósági gyakorlatot alapvetően helytelennek tartjuk, ugyanis az a részvényekre vonatkozó speciális rendelkezések figyelmen kívül hagyásával a részvény és a vagyonrész között egyenlőségjelet téve a vagyonrészre vonatkozó általános, kevés garanciát nyújtó szabályt alkalmazza, amely a végrehajtás alá vont részvény tulajdonosának alapvető érdekét sérti. A gyakorlat szerint ugyanis a „vayonrész”

lefoglalásának címén a nyomdai úton előállított részvény birtokának hiányában kerül sor a „lefoglalásra”, felülírva így a Vht. birtokba vételt előíró, fentebb hivatkozott rendelkezését.

Ezen álláspontunk indoka az, hogy a vagyonrész olyan általános kategória, amelyet az egyes társasági formákra vonatkozó különös szabályok töltenek meg tartalommal. A vagyonrész (mint a tagokat megillető, illetve terhelő jogok és kötelezettségek halmaza) más és más formában testesül meg korlátolt felelősségű társaságok, és részvénytársaságok esetén. A vagyonrészt korlátolt felelősségű társaságban az üzletrész, részvénytársaság esetén a részvény testesíti meg, a vagyonrész tehát önmagában nem értelmezhető, önmagában nem képezheti végrehajtói intézkedés tárgyát.

Részvénytársaság esetében a tagsági jogokat a részvény, mint értékpapír testesíti meg, a vagyonrész ebben az esetben a részvényben tárgyasul, így értelemszerűen bármilyen végrehajtói intézkedésnek a részvényre, nem pedig az absztrakt, önmagában nem létező vagyonrésze kell irányulnia.

Amennyiben tehát a végrehajtási eljárás részvénytársaságokat érint, nem vagyonrész, hanem részvény lefoglalására kerülhet csak sor a Vht. speciális rendelkezései szerint. Mivel a részvény értékpapír, a Vht. alkalmazásában speciális ingó dolognak minősül, mint nyomdai úton előállított értékpapírnak a jogszerű végrehajtása oly módon lehetséges, ha azokat a végrehajtó birtokba veszi. A lefoglalásnak elengedhetetlen feltétele a részvények birtokba vétele a foglalás helyszínén. Amennyiben ez a feltétel nem teljesül, úgy a foglalást nem lehet jogszerű végrehajtási cselekménynek tekinteni.

A fenti értelmezést támasztja alá az is, hogy a Vht. 101. §-a (1) bekezdése a vagyonrész mellett az üzletrész fogalmát említi, amely arra utal, hogy a jogalkotó szándéka szerint sem bármely gazdálkodó szervezet vagyonrészéről, hanem csak speciális, egyéb szabályokkal nem érintett társasági részesedésekről lehet szó. Ilyen pedig kizárólag a kft. üzletrésze, illetve a jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaságban fennálló részesedés. A Vht. miniszteri indokolása is rámutat arra, hogy a gazdálkodó szervezet vagyonrésze olyan szervezetek esetében értelmezhető, amelyeknél „*tágabb értelemben vett üzletrész létezhet*”, példaként említve a szövetkezeteket.¹⁴ Álláspontunk szerint az ilyen típusú társasági részesedésekre, mint tágabb értelemben vett üzletrészekre lehet csak alkalmazni az általános szabályokat, mely szerint foglalási jegyzőkönyvvel került lefoglalásra az általános

szabályoknak megfelelően az üzletrész. Olyan esetekben azonban, amikor társasági részesedést fizikai értelemben megtestesítő részvényre történik a végrehajtás, a foglaláshoz a foglalási jegyzőkönyv kiállítása nem elegendő.

Álláspontunk szerint a fenti gondolatmenet helyességét támasztja alá az is, hogy amennyiben a részvények birtokba vételével kerülne sor „vagyonrészként” a részvények lefoglalására, úgy az a nyomdai úton lefoglalt részvények vonatkozásában azzal a problémával, mint következménnyel járna, hogy részvények hiányában árverésre sem kerülhet sor, illetve az árverési vevő a Ptk. értelmében a részvényeken nem tud tulajdonjogot szerezni.

Az árverési értékesítés útján történő tulajdonszerzéshez ugyanis a Ptk. 120. §-a (1) bekezdése értelmében az is szükséges, hogy az árverési vevő jóhiszemű legyen, így amennyiben például a végrehajtást kérő a kitűzendő árverésen saját nevében vagy hozzá kapcsolódó más cégek útján szerezne tulajdont a részvényeken, a Ptk. 120. §-a értelmében nem maradna tulajdonos, hiszen ezt a fajta eredeti szerzőmódot a Ptk. csak jóhiszemű vevő esetén garantálja.

Más vevő esetében is megkérdőjelezhető lenne a jóhiszeműség olyan részvények megvásárlása tekintetében, amelyekkel kapcsolatban a vevő tudja, hogy lefoglalásuk ténye és jogszerűsége vitatott, az ügyben bírósági eljárás van folyamatban.

A részvények ily módon történő értékesítése tehát nemcsak jogszabályellenes, hanem ahhoz is vezet, hogy a részvényeket megvásárló vevő azokon nem tud tulajdont szerezni. Ezt az is alátámasztja, hogy nyomdai úton előállított részvények esetében a tulajdonjog átruházásához a részvények forgatmánnyal való ellátása is szükséges. A részvények mint értékpapírok speciális szabályok alá tartoznak a Vht. árverési szabályai és a Ptk. vonatkozó rendelkezései alapján is. Ezen speciális szabályok szerint a részvényeken való tulajdonszerzéshez szükség van azok forgatására is, ami nem lehetséges még árverés esetén sem. A végrehajtó ugyanis nem jogosult a részvények forgatására valamint a részvények hiányában ezt nem is lehetséges teljesíteni.

V. Konklúzió

Amint azt fentebb konkrét példán keresztül bemutattuk, a „vagyonrész” fogalmának a részvényekkel való azonosítása a végrehajtói – bíróság által támogatott – jogalkalmazásban

komoly anomáliákhoz vezet, amelyek a végrehajtási eljárás alanyai számára is kellő garanciát biztosító rendelkezések bástyáján komoly rést üt. A kialakult helyzet orvoslása alapvetően kétféle módon történhet meg: (i) ha következetesen alkalmazásra kerülnek a részvények lefoglalására vonatkozó törvényi rendelkezések, s a bírói és a végrehajtói gyakorlat meg kívánja nyomdai úton előállított részvények fizikai birtokba vételét is és nem elégszik meg a foglalási jegyzőkönyv „vagyonrészre” mint kvázi részvényre vonatkozó kiállításával, illetve (ii) a kellő garanciát a Vht. megfelelő módosítása jelenthetné, amely egyértelműen orientálja a jogalkalmazó szerveket. Ezen módosítás főbb irányaira vonatkozó javaslatunk az alábbi:

- indokolt a vagyonrész fogalmának a Vht.-ből való kiiktatása, vagy
- a vagyonrész fogalmának definiálása oly módon, hogy az csak és kizárólag a jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaságokban fennálló részesedésre vonatkozzon.
- A Vht. jelenlegi 101. §-a (1) bekezdésének vagyonrészre vonatkozó szabálya kapcsán *expressis verbis* ki kellene mondania a törvénynek, hogy a részvények lefoglalására a szabály nem vonatkozik, az kizárólag az üzletrészekre vezetett végrehajtásokra, és a jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaságban fennálló részesedésre irányadó.

A javasolt módosítási megoldások nem csak egyértelműbbé tennék a jelenleg bizonytalan joggyakorlatot, de kellő garanciát jelentenének mind a végrehajtást kérők, mind az adósok számára, ráadásul ezáltal elkerülhetővé válna számtalan végrehajtási kifogás formáját öltő jogvita. Ez az eljárás szereplőjének érdekén túlmenően ösztársadalmi érdekként is megfogalmazható kíváncsalom.

¹ egyetemi adjunktus, Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar

² Vht. 101. § (1) bekezdés

³ Vht. 132/A. § (1) bekezdés

⁴ Vht. 99. § (1) bekezdés

⁵ Vht. 99. § (2) bekezdés

⁶ Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 0103-4.Vh.1985/2012/44. számú végzése

⁷ Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 0103-4.Vh.1985/2012/21. számú végzése

⁸ Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 0103-4.Vh.1985/2012/21. számú végzése

⁹ Fővárosi Törvényszék 42.Pkf.640.296/2013/3. számú végzés 3. oldal

¹⁰ A Vht. miniszteri indoklása, a 98-103. §-hoz fűzött magyarázat

¹¹ Vht. 97. § (3) bekezdés

¹² Ld. ezzel kapcsolatban: BALOGH O.–B. BOREK I.–CSÁSZTI F.–JUHÁSZ E.: *A bírósági végrehajtás*, HVG-ORAC, Budapest 2009, 283.

¹³ Fővárosi Törvényszék 42.Pkf.640.296/2013/3. számú végzés 4. oldal

¹⁴ A Vht. miniszteri indokolása, a 98-103. §-hoz fűzött magyarázat